

מאמר וספרתם לכם תרנ"ב

מורה מרחוב בית רבקה סמינר

ימים שהוא התאחדות זרינ מחמת שבשרשן נתאחדו הז' וז' מוצקות שהם
שרש דזרינ כניל.

ועפ"י יובן ג"כ מ"ש ויהיו ימי יעקב שני חייו שבע שנים כו', דהנה כל
נברא שרשו הוא מבחי ימי קדם דעתי כו' כניל וכשבא בימים
לאחר הבירור היה עולה לבחי ימי קדם, וזהו שני חייו היינו עיקר חייו
כניל הם שבע שנים, דהנה מתחלה אמר שבע עשרה שנה ונתיל שהוא כמו
שמבחי ז' דעתי נמשך בעשרה דמריס לכרר בירורים יוד עקב ואחר גמר
הבירורי הגיע לשרשו והוא בחי שני חייו הם ז' לבד שהם זית דעתי
(בהתאחדות בחי ארי ואריח והיינו זית בכלל כו') וע"ד הנ"ל בענין
המוצקות שמתאחדים השבעה ושבעה להיות רק שבעה כו' כניל. וענין מאה
וארבעים שנה הוא בבחי ההתפשטות שנעשה משבע שנים הנ"ל להיות
שנתיל כי עיקר שרש ההתהוות הם ז' מדות שהן עיקר האדם כו' ואמנם הם
ז' וז' בחי ימי עולם וימות עולם ארי ואריח וכשנמשכי במריס ששם הוא
בחי ירד איכ ירד פעמים י"ד הם ק"מ שנה. וזהו מ"ש ויעקב נסע סוכתה
כי לאחר הבירור עולה עד בחי זית דעי ששם הם ז' לבד [וזהו"ע בריח
התיכון שמבריח עד קצה העליון כו'] וע"ד שבסוכות בימי שלמה (דקיימא
סיהרא באשלמותא כו' כניל) שמחו ז' ימים וז' ימים שמתאחדים הב' בחי ז'
דארי ואריח, כמריכ יעקב בא בימים והגיע לבחי הז' כו' וזהו נסע סוכתה,
והוא בהיותו איש תם יושב אוהלים הי' בכוחו לחברם שיהיו שבעה לבד ולא
שבעה ושבעה כו'. ועפ"י הנ"ל מתורץ הכל דמה שחלק השבע מהק"מ מפני
שהשבע הם עיקר חייו כמו שלאחר הבירור והק"מ הם בהתפשטות (לצורך
הבירור כו' שבעים שנה ושבעים שנה דימי שנותינו כו' שבעים שנה דנשמה
וגוף שמתקשרים ע"י ויפח כו' כניל וד"ל) ואינו שיך לחלק המאה
מהארבעים כו' אך הק"מ הם התפשטות, אמנם לאחר הבירור חברם ויחדם
שהגיע לשרשו שהן שבע שנים לבד, ולכן הקדים מספר המועט קודם מפני
שזהו כל המכוון בהתפשטות והתלבשות הנשמה בכדי לאחד הב' בחי שבע
להיות בחי שבע לבד דהיינו שעולה לשרש ומקור הראשון בחי זית דעתי
שהם עיקר שני חייו כו' וד"ל.

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע
שבתות תמימות תהיינה כו' תספרו חמשים יום כו' וקראתם
בעצם היום הזה מקרא קודש. והק' בזהר (אמור דצ"ז א', וזהו לפי הפרד"ס
בשער י"ג הוא שער השערים פ"ג שמפרש פי' דברי הזח"ג דצ"ז הנ"ל,
משאיכ לפי המק"מ בשם נ"ב יעו"ש) למה ל"ל ממחרת השבת והלא כתי'
מיום הביאכם את עומר התנופה שהוא ט"ז בניסן, ול"ל למכתב עוד סי'

שהוא ממחרת השבת, ואי משום דמלשון מיום הביאכם משמע שתתחילו
 לספור מיום, ובאמת צריכים להתחיל לספור מהלילה, הלא כתי' אח"כ
 תמימות תהיינה, וממילא מובן שצריכים לספור מהלילה, דאלי"כ אינם
 תמימות. ותי' כי ענין הגלות נק' בשם נדה וכמ"ש חטא חטאה ירושלים לנדה
 הייתה, שנמשל חורבן ביהמ"ק שהו"ע הגלות לנדה, וכן אי' במד"ר פ' מצורע
 פ"ט ואשה כי יזוב ממנה זוב דמה ימים רבים, והדוה בזיבתה אין כתי' כאן
 אלא והדוה בנדתה, ר' יוחנן בשם ר"א בנו של ר"י הגלילי אומר ומה אם
 האשה הזו ע"י שפירשה שנים שלשה ימים התו' קורא אותה נדה, אנו
 שפורשים מבית חיינו ומבית קדשינו ותפארתינו כמה ימים וכמה שנים כמה
 קיצים וכמה עבורים עאכו"כ. נמצא ענין הגלות נק' בשם דוה שהוא דם נדה
 וזיבה. והנה פסח הוא יצי"מ, שהוא כמו באשה כאשר נפסק דם נדה, ככה
 הוא יצי"מ כי מצרים הוא ערות הארץ וישראל היו בגלות במצרים שענין
 הגלות נמשל לנדה כנ"ל, לכן יצי"מ הוא בחי' הפסקת דם נדה, והוא כמו
 ענין הפסק טהרה שצריכה האשה אחרי הוסת. וזהו ממחרת השבת, כי שבת
 זה הכתוב בפסוק זה אינו קאי על שבת כ"א על פסח שנק' ג"כ שבת, והיינו
 שכמו ששבת הוא בחי' שביתה, כך הו"ע פסח הוא בחי' הפסק טהרה שנפסק
 הדם בחי' הגלות. וזהו שצריך לכתוב ממחרת השבת ולא די במ"ש מיום
 הביאכם, כי ממחרת השבת אינו לסימן כלל מאימתי יתחילו לספור, כ"א
 שממחרת השבת הו"ע הפסקת טהרה יציאה מהגלות. וכדי שיהי' מ"ת שהוא
 משארז"ל ביום חתונתו זו מ"ת צ"ל תחלה ז' נקיים וטבילה, שהוא כמו
 שהאשה כאשר היא צריכה לטהר לבעלה מוסתה צריכה לספור ז' נקיים,
 ככה כדי לקבל התו' שנמשלה לחתונה שהו"ע יחוד צריכים תחלה לספור ז'
 נקיים שהוא ספה"ע שסופרים שבע שבתות כנגד ז' נקיים.

ולהבין ענין הו' נקיים, גם צ"ל מה שמשלו רז"ל ענין מ"ת לחתונה
 שלכאו' הוא משל גשמי מאד, וכמ"כ צ"ל מה שבכל שה"ש נמשל
 אהבת הקב"ה לישראל בשם איש ואשה, או דודי וכלה שהקב"ה נק' דודי
 כמ"ש כי טובים דודיך מיין ונש"י נמשלו לכלה, וכן צ"ל משארז"ל בג'
 דברים חיבב הקב"ה את ישראל בדביקה ובחשיקה ובחפיצה וכולם מפרשתו
 של אותו רשע, מפ' שכם, כמ"ש ותדבק נפשו בדינה שכם בני חשקה נפשו
 בבתכם כי חפץ בבת יעקב, ולכאו' צריך ג"כ להבין מפני מה למדו אה'
 הקב"ה לישראל מאהבת שכם לדינה שהוא גשמי מאד. אך הנה כ"ז יובן
 בהבין הענין מ"ש ואהבת את ה' אלקיך והיו הדברים האלה, ופירש"י ז"ל
 והוא מהספרי, לפי שנא' ואהבת את ה' וכי איך אנו יודעים באיזה דרך
 אוהבים אותו לכך נא' והיו הדברים האלה שמתוך כך אתה מכיר את מי
 שאמר והי' העולם, ולכאו' צ"ל מהו שייך אהבת הו"י לתורה הלא יכול להיות
 שאחד לומד התו' ואעפ"כ לא יהי' מאהבה, וכמ"כ בהיפך, ומה תלוי זב"ז.
 והענין הוא דהנה צ"ל ענין ביום חתונתו זו מ"ת. הנה ענין החתונה הו"ע
 יחוד חו"כ. והנה ענין היחוד הוא השפעת הטפה, והנה הטפה אף שכאשר
 היא נשפעת היא גשמי' אעפ"כ הנה שרשה היא נמשכת ממוח האב שלכן

האב מוליד בדומה לו רק שדרך עברה בחי חוליות השדרה מתגשמת, ככה הו"ע התו' ג"כ. כי הנה נודע שהתו' היא חכ' ורצונו ית' רק שנתלבשה בדברי' גשמי', כמו ציצי' שהם ל"ב חוטין ורומזים לל"ב ג"ח שאין ערוך בחי' הל"ב חוטין של צמר גשמי לל"ב נתיבות החכ' ואעפ"כ הם ענין הל"ב ג"ח ובהם וע"י ממשיכי' בחי' ל"ב ג"ח, או כמו שע"י ספה"ע שסוברים מ"ט יום עי"ז ממשיכים מבחי' מ"ט שע"ב, שע"י הסיפורים גשמי' עי"ז ממשיכים מ"ט שע"ב, וה"ז ממש כמו ענין הטפה, אף שהיא גשמי' אעפ"כ היא נמשכת מהמוח, כמ"כ הוא בחי' התומ"צ גשמי' אף שהם גשמי' אעפ"כ שרשן מבחי' חכ' שהוא בחי' חכ' ורצונו ית' רק שנתלבשה בחי' חכמתו ורצונו ית' כבי' בדברים גשמי' ציצית ותפילין גשמי' (ובאמת לא מצאו רז"ל משל דומה להמשכת התו' כ"א מענין היחוד, כי ממשל השפעת הרב לתלמידו אינו משל דומה, כי השפעת הרב לתלמידו הוא בחי' חיצוני' אבל התו' היא השפעה פנימי', כ"א מענין היחוד שהיא השפעה פנימי' כנ"ל). וזהו ביום חתונתו זו מ"ט שנמשל התו' לענין יחוד חו"כ כנ"ל, וכן בכל ספר שה"ש כו' וד"ל.

7

והנה בס' אוה"ח על החומש פי' ע"ס ואהבת את הוי' אלקיך בכל לבבך והיו הדברים האלה, וארז"ל בכל לבבך בבי' יצריך ביצ"ט וביצה"ר, ופי' האוה"ח שמתוך היצה"ר אתה בא לאהוב את התו' שהוא אהבת הקב"ה, והוא ממה שאנו רואים שאה' והחשק שיש לענין היחוד היא גדולה מאד, וכמ"ש כי חפץ בבת יעקב שהיא תאוה גדולה מאד. והנה ענין התאוה הוא שמתאווים להשפעת הטפה שז"ע היחוד, והנה כאשר יתבונן היטיב ששרש הטפה היא מהמוח ושרש מוח האדם הוא מחכ' דמל' דעשי' ומל' דעשי' ממל' דיצי' ומל' דיצי' ממל' דבריאה ומל' דברי' ממל' דאצי', אך הנה זהו ע"י צמצומים רבים ונכראים בע"ג ואעפ"כ יש לזה תאוה גדולה מאד, וק"ו וכש"כ שצ"ל אה' וחשק ללימוד התו' שהיא חכ' ורצונו ית' חכ' דאצי' שאין ערוך כלל בין חכ' דאצי' וחכ' דמל' דעשי', וזהו בכל לבבך בבי' יצריך שמאחבת היצה"ר לענין היחוד יכולים להתבונן נגד מה שצריכים לאהוב בחי' לימוד התו' שנמשלה ג"כ להשפעת הטפה כנ"ל, וזהו מתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והי' העולם, והיינו כי התו' היא כמו משל ענין השפעת הטפה וזו היא אה' הקב"ה שהוא ית' השפיע בחי' תו' שהיא חכ' ורצונו ית' רק שנתלבשה בדברים גשמי' כנ"ל וד"ל. וזהו ביום חתונתו זו מ"ט שמת' היא בחי' היחוד שלכן נמשלה לחתונה שכמו ענין היחוד הוא השפעת הטפה ממוח האב ככה הו"ע התורה שהיא בחי' השפעת חכ' ורצונו ית' אך שנתלבשה בדברי' גשמי' כנ"ל וד"ל.

8

אך כדי לבוא לבחי' מ"ט צ"ל תחלה בחי' יצי"מ שהוא ממחרת השבת חססו טהרה שהוא לידע שכבר נפסקו הדמים, כי ה' דמים טמאים באשה, שענין הדמים הוא בחי' גבו' קשות, שמצד הגבו' יש יניקה לחיצוני', כי נדח הוא נד ה' שהוא בחי' נאלמתי דומי' החשיתי, שכאשר הולכים הדמים אינו יכול להיות היחוד כמ"ש ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב, וצ"ל חססו הדם שהוא בחי' יצי"מ. וכנפש הנה בחי' הדם שבו נאחזים הקלי' הוא בחי'

9

הנה"ב שהיא קשורה במחדו"מ שלא לה' המה, וענין יצי"מ הוא להפריד
 הנה"ב מהמחדו"מ שלא לה' המה, ואח"כ הו"ע הז' נקיים לברר הז"מ דנה"ב
 שיהיו נקיים מכל טומאה שז"ע אתהפכא חשול"נ. והז' נקיים הו"ע ספה"ע,
 וצ"ל מה שייך ספה"ע לבירור דנה"ב. הנה העומר הי' משעורים, והנה ארז"ל
 הרואה שעורים בחלומו סי' שנמחלו לו עונותיו שנא' וסר עונך וחטאך
 תכופר, וצ"ל מהו שייך בחי' שעורים לסר עונך, אך הענין דהנה עונותיכם
 מבדילי' ביניכם לבין אלקיכם, שע"י העון נעשה מסך מבדיל וע"י השעורים
 מסירים המסך המבדיל, והיינו כי שעורה הוא מאכל בהמה, ופי' בהמה קאי
 על בהמה שלמעל' שהוא בחי' חיות המרכבה פני אר"י פני שור, ונק' בשם
 בהמה שהו"ע המדות כי הבהמה הוא מדות תקיפין, כך הו"ע בחי' פני אר"י
 ופי"ש שבמרכבה שהמה תמיד בבחי' ביטול לאא"ס ב"ה. והנה הנה"ב שרשו
 מחיות המרכבה כנודע, ולכן ע"י השעורה שהיא מאכל בהמה דמרכבה
 מתברר הנה"ב ג"כ, והיינו מהתבוננות איך השרש שלו הוא בטל שזהו"ע
 משארז"ל שור גועה שהוא בחי' צעקה דהיינו בחי' הצעקה והביטול לאא"ס
 ב"ה שהחיות המרכבה בטלים לו ית' ומזה נמשך למטה ג"כ ענין בירור
 הנה"ב והוא ע"י השעורה כנ"ל. וזהו מה שמנחת קנאות הי' בא משעורים,
 והיינו שמנחת קנאות הו"ע בדיקת הסוטה וע"י המנחה שהי' בא משעורים
 אם לא נסתרה כו' ונקתה ונזרעה זרע שע"י השעורים ונקתה בירור כו'. ובוזה
 יובן ג"כ מארז"ל במד"ר פ' אמור ובמגילת אסתר שכאשר בא המן למרדכי
 להלביש אותו בגדי מלכות ולהרכיבו על סוס המלך מצא אותו ותלמידיו
 שהיו עוסקים בפ' העומר שאותו יום הי' יום ט"ז בניסן וא"ל שהעומר
 שעורים שעולה בעשרה ממון נצח לעשרה קנטרין דכסף שאמר המן לשקול
 על גנזי המלך כו', והיינו כי המן הי' קלי' רע דעמלק, וע"י עומר שעורים
 הוא בירור הטוב מהרע כנ"ל שעומר שעורים הוא בחי' ז' נקיים בירור הרע
 כו' וד"ל. והנה לא די בעומר שעורים בלבד רק שצ"ל וספרתם לכם, של'
 וספרתם הוא מל' אבן ספיר דמות כסא שהוא ל' ספיר ובהירות, והיינו כי אף
 שמבררים את המדות דנה"ב, אך כדי שיהיו נקיים ובהירים, דהיינו שבבחי'
 אה' לא יהי' מעורב בזה אה' רעה ח"ו או ממדת היראה לא יהי' בחי' כעס או
 ממדת הת"ת לא יהי' בחי' התפארות, זהו ע"י וספרתם לכם שהוא בחי'
 המשכת מ"ט שע"ב כדי שיהיו המדות דנה"ב זכים ובהירים כו' וד"ל.

9

10

11

12

13

ומעתה צ"ל מפני מה סופרים ספה"ע מ"ט ימים ולא די בז' ימים כמו כל
ז' נקיים שסופרת האשה. ולהבין זה צ"ל ענין הטבילה, שהטבילה
הוא בנהר היוצא מעדן. דהנה כתי' ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, פי' גן
הוא ג"ן סדרים דאורייתא והנהר בעצם הוא למעל' מהגן. והנה ארז"ל מה
שמו דההוא נהר יובל שמו, וענין היובל הוא כמ"ש וקראתם דרור עבדים
יוצאים לחירות, שאפי' עבדים שהם נשמות פגומות יוצאים ג"כ לחירות,
והיינו מפני יובל הוא שנת החמשים שנה יהי' לכם, פי' שהיא בחי' שער
הנו"ן דבינה, לכן משם נתקן כל הפגמים, ולכן אפי' עבדים נשמות פגומות
יוצאין לחירות שמתקנים כו'. והנה הטבילה הוא בנהר זה כי הטבילה הוא

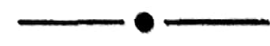
כדי שיהי נקיון לגמרי וכדי שיהי נקיים לגמרי זהו ע"י שעה"ג דבינה דוקא, והוא כמיש אם רחץ ה' צואת בנות ציון, וארזיל אית אם אלא אם תבוא האם כו' והיינו בחי' בינה שהיא שעה"ג דבינה וגם כמיש שנך כעדר הרחלים שעלו מן הרחצה כו'. והנה מאחר שהטבילה הוא בשעה"ג דבינה לכן צריכים לספור תחלה מיט ימים, כי כדי לבוא לבחי' שעה"ג יש תחלה מיט שערים וע"י הספיר שסופרים מיט ימים היום יום אחד שני כו' ממשיכים בחי' מיט שעיב, ואח"כ בתהיש הוא בחי' הטבילה בשעה"ג דבינה, כי שביעות הוא תג בפיע לכד בית רק שמית ה"י בחהיש אבל שביעות בעצם הוא ג"כ יוט כמיש וקראתם בעצם היום הזה מקרא קודש, והיינו שהוא בחי' הטבילה בחי' שעה"ג דבינה, ולכן תחלה בחי' תספרו חמשים יום ובאמת אין סופרים כ"א מיט יום, והיינו כי בחי' המיט יכולים להגיע באתעדלית אתעדליע ע"י הספיר שסופרים, אבל שעה"ג דבינה איא להגיע באתעדלית ע"י ספהיע כ"א שבא ממילא כאשר כבר סופרים הו' נקיים שהוא המיט יום או מאיר מלמעל' בחי' שעה"ג, שזהר"ע הטבילה וכמיש וזרקתי עליכם מיט טהורים וטהרתם, שהוא וזרקתי שנמשך מלמעל' ולא באתעדלית, ומפני כי בחהיש הוא בחי' הטבילה שעה"ג דבינה לכן ה"י אז מית, כי הנה נודע ששעה"ג דבינה מחבר חריב, כי חכ' הוא בחי' אין וכת"י והחכ' מאין תמצא שהוא בחי' אין וכיטול שלכן השראת אא"ס ביה הוא בחכ', ובינה הוא בחי' יש כמיש להנחיל אוהבי יש כו', והחיבורי' אין ויש הוא ע"י שעה"ג דבינה שהוא המתברם יחד, ולכן ה"י אז מית כי מית הוא בחי' שנמשך למטה חכ' ורצונו ית' כניל ולכן הוא דוקא בחהיש שהוא בחי' שעה"ג דבינה שמחבר בחי' החכ' לבוא לבחי' בינה בחי' השגה, וזהר"ע היחוד שאחר הטבילה כו' וד"ל.

14

15

ומעתה יובן ענין ליג בעומר, שליג בעומר הוא ספי' הוד שבהוד. הנה כת"י ויגע בכף ירך יעקב שהפגם ה"י בנויה כנודע, והנה הנצח תיקו שמואל כמיש וגם נצח ישראל לא ישקר, והוד נשאר פגום, והיינו שמהוד נהפך לדוה שהר"ע הגלות כמיש כל היום דוה וכמיש והדוה כנדתה שהר"ע הגלות כו', ואיכ עיקר הספי' הוא לתקן בחי' דוה שיהי בבחי' הוד ואיכ עיקר הספי' הוא בשבוע הוד, וגם כי עיקר הספי' הוא להפוך המדות דנהיב ועיקר המדות הם ה' עד הוד כנודע, איכ עיקר ספהיע הוא בשבוע הודאה, וליג שהוא הוד שבהוד הוא בירור היותר אחרון והוא בחי' הודאה דהודאה ביטול היותר אחרון, והנה יש עוד פי' הוד שהוא ל' זיו וכמארזיל בהוד יפי' שהוא ל' זיו כו', והיינו ע"י הוד שבהוד בחי' ביטול היותר אחרון כמיש בחי' הוד שבהוד תכלית היופי' כו'. ובד"כ יש ג' בחי' הודאה והודאה דהודאה וברכה, הודאה הוא בחי' שבוע ההוד והודאה דהודאה הוא הוד שבהוד כו' וכחהיש הוא בחי' ברכה בחי' גילוי אנכי ה' אלקיך כו' וד"ל.

16

והחיבור אין ויש: כ"ה בכתי, ואצ"ל: והחיסור כו' אין ויש.

1	1	גלות	1 ימי נדה
ממחרת <u>השבת</u> 2 הפירוש 9	2	יציאת מצרים	2 הפסוק טהרה
ז' נקיים - 9 קרבת עומר שעורים 10 ספירה 12 מ"ט יום 14 הוד שבהוד עיקר הבירור 16	3	ספירת העומר	3 שבעה נקיים
13 נהר יוצא מעדן שער נון ביטול 15	4	ל"ג בעומר	4
7 הקשר בין חתונה/יחוד למתן תורה	5	טבילה/ חג השבועות	5 טבילה
8 בשני יצריך - מה לומדים מגודל התאווה ליחוד	6	מתן תורה	6 חתונה/ יחוד